

Új történet az Off-Campus világából!
TikTok-szenzáció!

The

Briar-naplók #1

GRAHAM EFFECT

a Graham-hatás

*fine
selection*

ELLE KENNEDY

ELLE KENNEDY

The

Briar-naplók #1

GRAHAM EFFECT

a Graham-hatás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

PROLÓGUS

GIGI

Híres vagy mi?

HAT ÉVVEL KORÁBBAN

KIS KOROMBAN APÁM EGYIK BARÁTJA MEGKÉRDEZTE, mi akarok lenni, ha nagy leszek.

Büszkén feleltem:

– Stanley Kupa.

Négyévesen abszolút meg voltam róla győződve, hogy Kupa egy ember. Sőt, a körülöttem zajló felnőtt beszélgetésekből azt szűrtem le, hogy az apám személyesen ismeri Stanley Kupát (és többször is találkozott vele), és ez a megtiszteltetés kizárólag egy nagyon kivételes körnek jár csak ki. Vagyis Stanley, bárki is legyen ez a remek ember, igazi legenda lehet. Egy fenomén. Valaki, akire jó ötlet, ha hasonlítani akar az ember.

Eszembe sem jutott, hogy olyan legyek, mint az apám, egy sima kis profi sportoló. Vagy az anyám, egy sima kis díjnyertes dalszerző.

Én Stanley Kupa leszek, és leigázom az egész kibaszott világot.

Nem emlékszem, ki ábrándított ki végül. Valószínűleg az ikertesóm, Wyatt. A kitartó kiábrándító.

De a baj már megtörtént. Míg Wyatt normális becenevet kapott apánktól gyerekkorunkban – a jól bevált „bajnokot” –, én így lettem

Stanley. Vagy Stan, ha éppen lusta hangulatban voltak. Még anyának is, aki igyekszik úgy tenni, mintha idegesítenék a hokizásból érkező béna becenevek, néha megbotlik a nyelve. Múlt héten vacsoránál Stanley-t kérte, hogy adja oda a krumplit. Mert ő is egy áruló.

És ma reggel újabb árulót adhatok hozzá a listához.

– Stan! – kiált oda nekem valaki a folyosó túlsó végéből. – Kiugrom kávéért apukádnak meg a többi edzőnek. Kérsz valamit?

Szúrós szemmel nézek apám asszisztensére.

– Megígérted, hogy sosem nevezel így.

Tommy van annyira udvarias, hogy bűnbánónak tűnjön. Aztán minden udvariasságát kihajítja az ablakon.

– Oké, én csak a hírvívő vagyok, de ideje lenne elfogadnod, hogy vesztés csatában harcolsz. Kíváncsi vagy, én mit tanácsolok?

– Nem.

– Én azt mondom, öleld kebledre a becenevet, szépséges kincsem!

– Soha! – morgom. – De a „szépséges kincsem”-et szívesen keblemre ölelem. Nevezd így! Ettől törékenynek, mégis erősnek érzem magam.

– Megbeszéltük, Stan! – Dühös arcomba nevet, aztán újra rákérdez: – Akkor kávé?

– Nem kérek, de köszi.

Tommy elpályázik, és most is árad belőle a szokásos megállíthatatlan energia. Három éve az apám asszisztense, és még soha nem láttam, hogy tartott volna akár ötpercnyi szünetet. Szerintem az álmainak is egy futógép a helyszíne.

Továbbmegyek a folyosón a női öltözők felé, ahol gyorsan korcsolyára cserélem a sportcipőmet. Reggel fél nyolc van, így bőven van időm egy kis reggeli bemelegítésre. Amint elkezdődik a tábor, eluralkodik a káosz. De addig csakis az enyém a jégpálya. Csak én és a frissen csiszolt, tiszta jég, amit még nem karistoltak össze a korcsolyák pengéi.

A Zamboni jégsimító éppen az utolsó körénél tart, amikor kiérek. Beszívom a kedvenc illatot: a dermesztően hideg levegő és a gumiborítású padló csípős szagának ötvözetét. A frissen élezett korcsolyám

fémes illatát. Nehéz szavakba önteni, milyen jó érzés, amikor betölti az orromat.

A jégre csúszok, és teszok pár lassú, lusta kört. Bár nem veszek részt az ifi táborban, a testem nem engedi, hogy sokáig eltérjek a megszo-
kott rutinomtól. Amióta az eszemet tudom, korán kelek a saját kis magánedzéseimhez. Néha könnyű feladatokat tűzök ki magamnak, máskor meg csak céltalanul siklok a jégen. Hokiszezonban, amikor vannak rendes edzéseink, figyelek rá, hogy ne erőltessem meg magam túlzottan ezeken a magányos korizásokon. De ezen a héten nem azért vagyok itt, hogy játsszak, csak apának segítek. Úgyhogy semmi akadály, hogy menjek egy sprintet a fal mentén.

Keményen, gyorsan siklom, aztán befordulok a kapu mögé, majd éles kanyart veszek, és gyorsítok a kék vonalig. Mire lelassulok, a szívem már olyan hangosan zakatol, hogy elsőre nem is hallom meg a hangot a hazai kispad felől.

– ...lehetnél itt!

Odafordulok a velem egykorú sráchoz.

Legelőször az összeráncolt szemöldöke tűnik fel.

Másodszor pedig az, hogy mennyire döbbenetesen jóképű, hiába a szemöldökráncolás.

Olyan vonzó arca van, aminek esztétikai értékét még a morcos ábrázat sem tudja lerontani. Sőt, mintha csak még dögösebb lenne tőle. Olyan marconán rosszfiús érzetet kelt.

– Hé, hallottál? – A hangja mélyebb, mint vártam. Mint akinek countryballadákat kellene énekelnie egy tennesseei tornácon.

Áttornássza magát a kis kapun, korcsolyája a jégre siklik. Ekkor tűnik fel, milyen magas, szinte fölém tornyosul. És nem hiszem, hogy láttam volna valaha ilyen kék árnyalatú szemet. Hihetetlenül sötét, mint valami acélos zafír.

– Bocs, mi van? – kérdezem, és próbálok nem bámulni. Egyáltalán hogy lehet valaki ennyire vonzó?

Fekete hokis nadrágra és sötétke meze jól illik magas alakjára. Bár kicsit még nyurga, de már most is hokis testalkata van.

– Azt mondtam, hogy nem kellene itt lenned – vakkantja.

És ezzel már meg is tört a varázs.

Na jó, oké. A srác egy seggféj.

– És neked itt kellene lenned? – vonom kérdőre. A tábor csak kilenckor kezdődik. Ezt pontosan tudom, ugyanis segítettem lefény-
másolni a menetrendeket Tommynak a résztvevők kezdőcsomagjába.

– Igen. Ez a hokitábor első napja. Bemelegíteni jöttem.

Megkapó szeme végigpásztáz, végigméri szűk farmeromat, a lila pulcsimat, az élénk rózsaszín lábszárm melegítőmet.

Felvont szemöldökkel hozzát teszi:

– Biztos elnézted a dátumot. A műkorcsolyatábor jövő héten lesz.

Összehúszom a szemem. Visszavontam: ez a srác egy orbitális nagy seggféj.

– Ami azt illeti, én...

– Komolyan, bálkirálynő – szakít félbe ingerült hangon. – Semmi okod, hogy itt legyél.

– Bálkirálynő? Néztél te már tükörbe? – vágok vissza. – Te nézel ki úgy, mint akit mindjárt bálkirálynak választanak!

A bosszúság az arcán jól tükrözi a saját érzéseimet. Nem beszélve az öntelt csillogásról a tekintetében. Végül az utóbbi az, ami megszi-
lárdítja az elhatározásomat, hogy szívatom egy kicsit.

Szerinte nem vagyok ide való?

És *bálkirálynőnek* nevezett?

Hát... kérlek, nyald ki a seggem, baromarc!

Ártatlan képpel a hátsó zsebembe dugom a kezemet.

– Bocs, de nem megyek sehova. Gyakorolnom kell a forgásokat és az ugrásaimat, és amennyire én látom – körbeintek a hatalmas, üres pályán –, bőven van itt hely mindkettőnknek edzeni. És most, ha megbocsátasz, ennek a bálkirálynőnek tényleg edzenie kell.

Erre megint összevonja a szemöldökét.

– Csak azért neveztelek így, mert nem tudom a nevedet.

– És nem merült fel benned, hogy megkérdezd?

– Jó – morogja. – Mi a neved?

– Semmi közöd hozzá.

Erre feltartja a kezét.

– Tök mindegy. Maradni akarsz? Akkor maradj! Csak csináld a pörgéseidet, de ne gyere hozzám sírni, ha megjönnek az edzők, és páros lábbal rúgnak ki innen.

Ezzel a végszóval elsiklik mellőlem, és nehéz korcsolyájával ronda nyomokat hagy az érintetlen jegemen. Az óramutató járása szerint indul meg, úgyhogy én csak azért is az óramutató járásával szemben siklom tovább. Amikor elhaladunk egymás mellett, dühösen mered rám. Én rámosolygok. Aztán, csak mert szemétláda vagyok, csinálók egy sorozat ülő forgást. A féllábás guggolás közben kitartom magam elé a másik lábamat, így amikor a második körnél szembejön velem, pont az útjában vagyok. Még hallom a nagy sóhajtását, mielőtt irányt változtat, hogy kikerüljön.

Az igazság az, hogy gyerekkoromban megpróbálkoztam a műkorcsolyázással. Nem voltam elég jó – vagy nem érdekelt eléggé –, hogy ki is tartsak mellette, de apa állította, hogy hasznomra válnak majd az edzések. És nem tévedett. A hoki leginkább az erőről szól, a műkorcsolyához több kecsesség kell. De csak pár hónappal az alapok megtanulása után már komoly fejlődést éreztem az egyensúlyérzékemben, a gyorsaságomban és a helyezkedésemben is. Azok az apró finomságok, amiket az edzéseken fejlesztettem, jobb korcsolyázóvá tettek. És jobb hokijátékosná.

– Oké, most komolyan, állj el az utamból! – Lefékez, a korcsolya éle jégforgácsot mar fel a pályáról. – Már az is elég baj, hogy osztoznom kell veled a jégen. Legalább a kurva személyes térre tekintettel lehetnél, bálkirálynő!

Felemelkedem a forgásból, és összefonom a karom.

– Ne szólíts így! A nevem Gigi.

Felhorkant.

– Hát persze. Annyira műkorcsolyás név! Hadd találjam ki! Ez a beceneve valami csajos, szokatlan névnek... Georgia. Nem. Gisele!

– Nem a beceneve semminek – felelek ridegen.

– Komolyan? Csak Gigi?

– Komolyan a nevedet cikized? Miért, mi a te neved? Biztos valami nagyon csávós. Baromira úgy nézel ki, mint egy Braden, vagy egy Carter.

– Ryder... – mormolja.

– Hát persze – visszhangzom a korábbi szavait, és elnevetem magam.

A tekintete egy másodpercre villámokat szór, de aztán bosszúság ül csak ki az arcára.

– Csak ne állj az utamba!

Amikor hátat fordít, vigyorogva kinyújtom rá a nyelvemet. Ha ez a barom belepofátlankodik a reggeli jégidőmbe, a legkevesebb, hogy táncolok egy kicsit az idegein. Úgyhogy olyan tolakodó vagyok, amennyire csak tőlem telik. Felgyorsulok, kitárom a karomat, mielőtt újabb forgásokat kiviteleznék.

Bakker, a műkorcsolya jó móka. El is felejtettem, mennyire.

– Na végre, most megkapod! – hallom Ryder kárörvendő hangját. Mintha némi elégedettséget is hallanék benne.

Lelassítok, amikor meghallom a nehéz léptek visszhangzó hangját a pályához vezető kétszárnyú ajtó mögött.

– Jobb, ha spurizol, Gisele, mielőtt kiakasztnod Garrett Grahamet. Ryderhez siklok, és játszom a hülyét.

– Garrett kit?

– Most szórakozol velem? Nem tudod, kicsoda Garrett Graham?

– Miért, híres vagy mi?

Ryder rám mered.

– Ő a hoki királya. Ez az ő edzőtábor.

– Ja, oké. Én csak műkorcsolyázókat követek.

Hátradobom a lófarkamat, és elsiklom mellette. Még egy utolsó figurát be akarok dobni, főleg azért, mert tudni akarom, emlékszem-e arra, amit az edzéseken tanultam.

Gyorsítok, megtalálom az egyensúlyom. Lábujjhegyre nem tudok állni, mert hokikorcsolya van rajtam, de ehhez az ugráshoz nem is kell úgy elrugaszkodnom. Bekanyarodom, aztán lendületet veszek, és a korcsolya széléről elrugaszkodva forgok egyet a levegőben.

A földet érés borzalmasan sikerül. A testem nincs egyenesben, túlforogtam, de valahogy sikerül megúsznom, és nem az arcomra érkezem. Elhúzzom a számat, milyen kevésbé kecsesre sikerült a mozdulat.

– Gígi, mi az ördögöt csinálsz? Ki akarsz törni a bokádat?

A plexi felé fordulok, apám felé, aki úgy hat méterre áll tőlem, és rosszallóan összeráncolt szemöldökkel mered rám. Baseballsapka és póló van rajta a tábor logójával, a nyakában síp, a kezében hungarocellpohárban kávé.

– Bocsi, apa! – válaszolok meghunyászkodva. – Csak szórakoztam.

Elfojtott hangot hallok magam mögül. Ryder érkezik mellém, kék szeme még sötétebbnek tűnik.

Félrebillentett fejjel ártatlan mosolyt villantok rá.

– Mi az?

– Apa? – morogja halkán. – Te Garrett Graham gyereke vagy?

Muszáj nevetnem a felháborodottságán.

– És ha ez nem lenne elég, ma én segíték nektek a kapura lövés gyakorlatokban.

Összeszűkültem szemmel néz rám.

– Te hokizol?

Megpaskolom a karját.

– Ne aggódj, bálkirály, veled majd visszafogom magam!

A HOKI KIRÁLYAI LEIRAT

EREDETI ADÁS: 07/28

© THE SPORTS BROADCAST CORPORATION

JAKE CONNELLY: HA MÁR A NYILVÁNVALÓ KATASZTRÓFÁKRÓL beszélünk, gondolom, ez a tökéletes átvezető a következő témánkhoz. Őriási hír érkezett az egyetemi hoki világából: a Briar/Eastwood összevona. És a te alma materedről van szó, G!

GARRETT GRAHAM: A lányom is odajár. Családi tradíciók, tudod!

CONNELLY: Egy tízes skálán, ahol az egy a katasztrófa, a tízes meg az apokalipszis, mennyire rossz a helyzet?

GRAHAM: Hát, nem mondanám, hogy csodás.

CONNELLY: Azt hiszem, erre mondják, hogy az enyhe kifejezés.

GRAHAM: Na igen. De gondoljuk át jobban! Ha félretesszük azt, hogy ilyen még nem történt – két első divíziós jéghokiprogramból egyet csinálnak? Komolyan, példátlan. De ennek ellenére azért lehet előnye a dolognak. Chad Jensen igazi szupercsapatot kap a kezei közé. De tényleg, Colson és Ryder egy játékoslistán? Nem beszélve De-maine-ről, Larsenről és Lindley-ről... És Kurth a kapu előterében? Mondd meg nekem, hogy ne lenne egy ilyen csapat megállíthatatlan?

CONNELLY: Elvben teljes mértékben igazad van. És én nem akarom elvenni senki dicsőségét. Chad Jensen az egyetemi hoki legtöbb díjjal rendelkező edzője. Mióta a Briarnél van, tizenkétszer vezette a legjobb négyig a csapatot, és hétszer nyert is velük. Övé a rekord a legtöbb megnyert bajnokságért...

GRAHAM: Az apósod fizet, hogy hype-old? Vagy ingyen csinálod, hogy jó pontot kapj érte?

CONNELLY: Mondja az, aki a hétből három bajnokságot Jensen alatt nyert meg!

GRAHAM: Jó, igaz, mindketten elfogultak vagyunk. De viccet félretéve, Jensen igazi csodatevő, de még ő sem törölhet el csak úgy több évtizednyi elszánt ellenségeskedést. A Briar és az Eastwood évek óta ádázul küzdenek egymás ellen a konferenciában. És most hirtelen azt várjuk ezektől a fiúktól, hogy játsszanak szépen egymással?

CONNELLY: Az biztos, hogy kemény meló vár Jensenre. De ahogy mondtad, mi van, ha sikerül összehozniuk? Ha összeáll a csapat? Akkor lehet, hogy csodát fogunk látni.

GRAHAM: Vagy csodát, vagy azt, hogy a srácok egymás torkának ugranak.

CONNELLY: Hát, gondolom, majd kiderül.

ELSŐ FEJEZET

GIGI

Kanos rosszfiú farokvarázs

A HOKIJÁTÉKOS NEM CSAK VALAKI, AKI HOKIZIK.

Aki csak hokizik, az egy órával a meccs előtt jelenik meg a pályánál, felkapja a koriját, letolja a három harmadot, aztán visszaveszi a kinti ruháját, és már húz is haza.

De a hokijátékos hokival kel és hokival fekszik. Mindig edzünk. Az összes időnket ebbe öljük. Két órával edzés előtt a pályán vagyunk, hogy csiszoljuk a játékunkat. Mentálisan, fizikálisan és érzelmileg. Erősítünk, kondicionálunk, a határokig hajtjuk a testünket. Az egész életünket a sportnak szenteljük.

Egyetemi szinten játszani igazi elkötelezettséget jelent, de én egész életemben azt vártam, hogy erre a szintre lépjek.

Egy héttel azelőtt, hogy elkezdődnének az órák a Briar Egyetemen, már visszaállok a kora reggeli menetrendemre. A holtidény remek, mert ilyenkor több időt tölthetek a barátaimmal és a családommal, sokáig alhatok és zabálhatok gyorskaját, de mégis örülök, amikor elkezdődik az új szezon. A sport nélkül nem találom a helyemet.

Ma reggel a Briar edzőközpontjának két jégpályája közül az egyikben csinállok pár gyakorlatot. Sima ütések, fordulatból gyorsítás és kapura lövés. Bár mérges vágók magamra, amikor kihagyom, még

sincs jobb hang annál, mint amikor a korong a palánknak csapódik egy üres stadionban.

Úgy egy órája vagyok a jégen, amikor észreveszem, hogy a hazai kispad felől Adley edző integet nekem. Az átizzadt edzőmezemben elindulok felé.

A szája sarka felfelé görbül.

– Nem kellene itt lenned.

Leveszem a kesztyűmet.

– Ki mondja?

– Az NCAA holtidénybeli edzésekre vonatkozó szabályzata.

Elvigyorodom.

– A *bivatalos*, edzők által vezetett edzésekre vonatkozó szabályzata szerint. Én csak itt vagyok, és a szabadidőmben korcsolyázom.

– Tudod, nem kell ilyen keményen hajtanod, G!

– Azta! – humorizálok. – Azt mondja, ne teljesítsek olyan jól, ahogy a képességeim engedik?

– Nem, azt mondom, tartalékdold az üzemanyagot az... – Elakad, és elneveti magát. – Tudod mit? Hagyjuk! Mindig elfelejtem, hogy egy Grahammal beszélek. Apja lánya.

A büszkeség szikráját kicsit elhalványítja a neheztelés icipici nyilallása. Apa egy élő legenda, ezt nem lehet máshogy mondani. Annyi rekordot tart, hogy már nem is tudjuk számontartani. A pasi negyvenéves koráig játszott a profi ligában, és még negyvenévesen is hasított az utolsó szezonjában. Még simán játszhatott volna egy-két évet, de apa okos. A súcson vonult vissza. Mint Gretzky, akihez állandóan hasonlítgatják.

Ezt a bosszús kis nyilallást el kellene fojtanom, tudom jól. Ha van valaki, akihez jó, hogy hasonlítanak, az minden idők egyik legjobb sportolója. Talán csak azok a nőgyűlölő kis megjegyzések sebeztek meg, amik az évek során ezekkel a dicséretekkel jártak.

Nagyon jól játszott... egy lányhoz képest.

A statisztikái lenyűgözőek... egy nőhöz képest.

Egy férfi hokisnak senki sem mondja, hogy meglepően jól játszott egy férfihöz képest.

A helyzet az, hogy a női és a férfihoki két nagyon különböző dolog. A nőknek sokkal kevesebb lehetőségük van az egyetem után folytatni, a profi ligának kevesebb a nézője és drasztikusan alacsonyabbak a fizetések is. Persze értem én, egyetlen NHL-meccs valószínűleg fényévekkel több nézőt vonz, mint az összes női hokimeccs együttvéve. És a férfiak megérdemelnék minden egyes dollárt, amit kapnak, és minden lehetőséget is.

Csak arra akartam kilyukadni, hogy muszáj kihasználnom minden, női játékosnak elérhető lehetőséget.

És hogy ez mit jelent?

Az olimpiát, bébi!

Hatéves korom óta az a célom, hogy bekerüljek az amerikai válogatottba, és olimpiai aranyat nyerjek. És azóta ezért melózom.

Az edző kinyitja nekem a kaput a kispadhoz.

– Az apád akkor biztos jön, hogy reklámozza az edzőtáborát?

– Igen, valamikor a héten. De előbb helyre kell rázódnia egy kicsit. Múlt héten érkeztünk meg a szokásos évi Tahoe-tavi túránkról.

A családom minden évben a Tahoe-tónál tölti az augusztust, ahol a közeli barátok és családtagok váltják egymást turnusokban. Egész nyáron egymásnak adják a kilincset a látogatók.

– Idén beugrott apa néhány régi, bostoni csapattársa is. Hadd mondjam el, hogy minden reggel nagy létszámban találtam beajult, másnapos férfiakat a mólón – teszem hozzá vigyorogva.

– Szegény tó! – Adley pontosan tudja, milyen bajkeverésre képes apa meg a csapattársai. Segédedző volt a Bruinsnál, amikor apa ott játszott. Igazából apa vadászta le Tom Adley-t, hogy vezesse a Briarön a női programot.

Bármennyire menekülnék is apám árnyéka elől, az ő neve áll az épületen, amiben vagyunk.

A Graham-központ. Hála a nagylelkű adományának, a női jégkorongot tíz évvel ezelőtt teljesen átalakították. Új edzőterek, új edzők, új játékosmegfigyelők, hogy megtalálják a legtehetségesebbeket a középiskolai szinten. A program éveken át csak árnyéka volt a férficsapaténak, míg apa új életet nem lehelt belé. Azt mondta, azt akarta,

hogy erős helyre kerüljek, ha úgy döntök, hogy idősebb koromban a Briarre akarok járni.

Ha.

Haha!

Mintha mentem volna bárhova máshova.

– Egyébként mit csinál itt ma? – kérdezem az edzőt a folyosón.

– Jensen megkért, hogy segítsék az edzőtáborban.

– Basszus, az ma kezdődik?

– Igen. És kérlek, tégy nekem egy szívességet, és mondd meg a lányoknak, hogy fogják vissza magukat! Ez zárt ajtós edzés. Ha Jensen meglát titeket, én játszom a vakot.

– Hogy érti, hogy a lányok...

De az edző már el is tűnt az irodákhoz vezető kanyarban.

A választ így is megkapom, amint belépek az öltözőbe, ahol már gyülekezik pár csapattársam.

– Helló, G! Maradsz az apokalipszisre? – A csapatunk kapitánya, Whitney Cormac az egyik padról vigyorog rám.

– Naná, ki nem hagynám! De Adley azt mondta, nem lehetünk feltűnők, mert Jensen kiakad.

Camila Martinez, egy másik harmadéves hangosan felhorkant:

– Szerintem Jensent túlzottan lefoglalja majd, hogy visszafogja a habzó szájú pitbullokat ahhoz, hogy feltűnjön neki, hogy páran a lelátón lézengünk.

Kiveszem a tusfürdőmet a szekrényemből.

– Csak gyorsan letusolok, aztán megyek utánatok.

Otthagynom a lányokat az öltözőben, és megyek zuhanyozni. Míg a fejemet a meleg víz alá hajtom, azon töprengek, hogyan fogja a fér-ficsapat túlélni a Briar/Eastwood összevonást. Óriási, szeizmikus elmozdulás lesz a programban, és olyan hirtelen történt, hogy sok játékost teljesen váratlanul ért.

Az Eastwood Főiskola már évtizedek óta az egyik nagy ellenfelünk volt. Múlt hónapban csődbe mentek. De tényleg, az egész főiskola leállt. Kiderült, hogy a jelentkezők száma a béka segge alatt van, és gyakorlatilag csak pár sportprogram tartotta még életben az egyetemet,

azok közül is főleg a férfi jégkorong. Teljesen világos volt, hogy az Eastwood lehúzza a rolót, a sportolói pedig jól megszívták. És akkor jött a Briar Egyetem, hogy mentse, ami menthető, és kihúzta őket a bajból, mint valami görög isten. Vagyis az Eastwood most már a Briar része, de ez a fejlemény nem kevés változással jár.

Az eastwoodi kampuszuk New Hampshire-ben, egy órára Bostontól, mostantól hivatalosan is a Briar Eastwood campus nevet viseli. Még mindig vannak ott teljes kurzusok, de a takarékoság érdekében minden sportolásra használt épületet bezártak, és más funkciót adnak nekik.

És persze, ami a legfontosabb, az Eastwood férfi hokicsapat beolvadt a Briar férfi hokicsapatba.

Chad Jensenre hárult a rendkívül hálátlan feladat, hogy a két hatalmas játékoslistát egyre redukálja. Sok srác, aki kezdő volt a saját iskolájában, el fogja veszíteni a helyét.

Nem beszélve arról, hogy a két csapat rühelli egymást.

Ezt a világot ki nem hagynám.

A zuhany után kopratott farmert és atlétát veszek, nedves hajamat lófárokba fogom, és hidratálót kenek az arcomra, mert a stadion levegője mindig kiszárítja a bőrömet.

A csapattársaim már a lelátón várnak. Bölcsen úgy döntöttek, hogy nem a kispadra ülnek le, hanem balra a büntetőpadtól, pár sorra a pályától. Elég közel ahhoz, hogy hallják a dumát, de elég diszkrét helyen ahhoz, hogy reményeink szerint elkerüljük Jensen edző figyelmét.

Whitney arrébb csúszik, hogy mellé tudjak ülni.

A játékoskijáróból kihallatszódik a túlméretes férfi-gyerekek elfojtott hangja, és azonnal hegyezni kezdem a fülem.

Elöttem Camila leplezetlen kárörömmel dörzsöli össze a kezét.

– Kezdődik!

Kettes-hármas csoportokban lépnek ki a folyosóról. Néhány másodéves, néhány végzős. Vagy feketében vannak, vagy szürke edzőmezben. Látom, hogy néhányan feszengve húzogatják a mez ujját, finto-rognak, mintha fizikai rosszullétet okozna nekik a Briar színeit viselni.

– Egy kicsit sajnálom az eastwoodos srácokat – jegyzem meg.

– Én egyáltalán nem sajnálom őket – vágja rá Camila széles vigyorral. – Legalább egy évre elegendő szórakozással fognak ellátni minket.

A szemem a jégre siklik. Nem mindenki vette még fel a sisakját, és a tekintetem megakad egy ismerős arcon. A szívem kihagy egy ütemet a látványára.

– Case jól néz ki – jegyzi meg Whitney sokatmondó hangszúllyal. Marha idegesítő.

– Ja – vágom rá kifejezéstelen hangon.

Bár az igazság az, hogy Whitney nem téved. Ettől olyan idegesítő. Az expasim nevetségesen jóképű. Magas és szőke, olyan halványkék szemmel, ami a nyári égbolt színébe vált, ha támadásba lendül.

Most a barátjával, Jordan Tragerrel beszél, és még nem vett észre, aminek örülök. Utoljára júniusban találkoztunk, bár a nyáron váltottunk pár üzenetet. Meg akart látogatni, de nemet mondtam. Nem bírom magamban, ha Case-ről van szó. Már az az egyszerű tény, hogy a szívem vetett egy hülye szaltót a mellkasomban a látványára, elárulja, hogy jó döntést hoztam, amikor elutasítottam nyáron.

– Te jó ég, szerelmes vagyok!

Camila szavaira Case-ről egy másik új érkezőre siklik a pillantásom.

Na jó, azta! Kétségtelenül dögös. Pizkosszőke haj, világosszürke szem, és egy arc, ami le tudja állítani a forgalmat. Biztos eastwoodos, mert még sosem láttam korábban.

Camilának gyakorlatilag a nyála is folyik.

– Szerintem még soha nem indított be ennyire egy csávó profilja.

Néhányan már melegítenek, az ütő a kezükben, a palánkhoz közel korcsolyáznak. Végignézem a játékosokat, de egyiküket sem ismerem meg.

Camila előrehajol, hogy jobban lásson.

– Melyikük Luke Ryder? – kérdezi kíváncsian. – Azt hallottam, Jensen nem is akarta bevenni a csapatba.

– Aha, persze, nem akarta az ország első helyen jegyzett támadójátékosát a csapatába – vágja rá Whitney gúnyosan. – Ezt erősen kétfélek.

– Hé, a srácnak nincs jó híre! – feleli Cami. – Én nem hibáztatnám Jensent, ha szeretné tisztán tartani a programot.

Ebben van valami. Mind láttuk, mi történt pár éve az ifi világbajnokságon, amikor Luke Ryder és a csapattársa összebalhézta az öltözőben, miután az Államok hazavitte az aranyat. Ryder eltörte a srác állkapcsát, kórházba is került. Az egész incidenst próbálták eltussolni, vagy legalábbis nem beszéltek róla, mi volt a kiváltó oka. Még mindig nem lehet tudni, ki kezdte a bunyót, de mivel a másik játékos szenvedte el a komolyabb sérüléseket, úgy tűnik, Rydernek lehetett vele valami elszámolnivalója.

Ahogy hallom, azóta nem került bajba, de ha kivered a szart egy másik játékosból, azt nem felejtik el neked egykönnyen. Örökre folt marad a hírneveden, bármilyen jók is a góllövési statisztikáid.

– Ő az – mutatok a jégre.

Luke Ryder éppen a szókéhez korcsolyázik, akit Cami még mindig kocányon lógó szemmel bámul, meg egy másik sráchoz, akinek sötét, rövidre nyírt haja van. Még sikerül elcsípnem egy pillanatra Ryder markáns állának ívét, mielőtt felvinné a sisakot, és elfordulna.

Még most is olyan vonzó, mint az emlékeimben. Csak már nem egy nyurga tizenöt éves, hanem felnőtt férfi, megtermett és izmos. Árad belőle a nyers erő.

Öt-hat éve nem találkoztam vele személyesen, azóta, hogy részt vett az apám edzőtáborában. Még a mai napig bosszant, ahogyan leírt engem. Azt mondta, nem vagyok való a jégre. Ráadásul rögtön azt feltételezte, hogy műkorcsolyázó vagyok. És bálkirálynőnek nevezett. Seggfej. Persze nagyon jó móka volt letörölni azt az önelégült vigyort az arcáról, amikor kettő az egy ellen gyakorlatokat csináltunk, és simán lehagytam őt meg a másik srácot, és aztán a hálóba találtam. Mindig boldoggá tesznek az apró kiszúrások az életben.

– Állati szexi – jegyzi meg Whitney.

– Ez a kanos rosszfiú farokvarázs – kapja fel a fejét Cami. – Attól dögösebbek.

Mind röhögünk.

– Tényleg kanos rosszfiú? – kérdezi Whitney.

Cami nevetve válaszol:

– Hát, a rosszfiú rész elég egyértelmű. Csak nézz rá! És ja, abszolút az a híre, hogy sokat kavar. De nem, tudjátok, a szokásos módon.

Vigyorogva megbököm a hátát.

– Ez meg mit jelent? Hogy lehet nem a szokásos módon kavarni?

– Úgy értem, hogy nem töri magát, hogy lefeküdjön csajokkal. Nem teper senki után, nem tolja a szokásos „menő hokis”-sztorit. Az unokatesóm látta egy bulin tavaly, azt mondta, a csávó végig az egyik sarokban állt fapofával. Egy szót sem szólt senkihez egész este, mégis egy egész csorda beindult csaj kajtatott utána. A srác simán válogathat a numerák közül.

Sípszó hasít a levegőbe. Mindenki azonnal felkapja a fejét, pedig ez nem is a mi edzésünk.

Jensen edző siklik ki a jégre, a nyomában két segédedzővel és Tom Adley-vel. Újra a sípba fúj két rövidet.

– Sorba rendeződj! Két sort akarok látni a középvonalnál.

A hangja bezengi az egész csarnokot.

Mindenkire felkerül a sisak, a maszk, a kesztyű, és a csapat sorokba rendeződik. Kevesebben vannak, mint vártam.

– Nem voltak az Eastwoodban vagy harmincan a keretben? – kérdezem Whitney-től.

Bólint.

– Úgy hallottam, két gyakorló csoportra osztotta az edzőtábort. Ez az első lehet.

Gúnyos kis mosollyal nézem, hogyan áll fel a csapat. A briarös srácok vállt vállnak vetve, az eastwoodosok ugyanígy. Ryder a két haverja között áll, az álla megfeszül.

– Jól van – kezdi Jensen, és tapsol. – Ne vesztegessük az időt! Sok dolgunk van a héten, mielőtt véglegesíthetnénk a keretet. Egy alap ütés és sprint gyakorlattal kezdünk. Hogy beindítsuk az energiákat, oké?

A többi edző mindenkit az egyik kapu mögé terel. Úgy állítják fel őket, hogy a legtöbb játékospár egy Briar-játékosból és egy Eastwood-játékosból álljon.

Hát ez jó buli lesz.

– Az első játékos, aki korongot szerez, próbáljon meg gólt lőni. A másik pedig tegyen meg mindent, hogy visszaszerezze a korongot.

Jensen újra a sípjába fúj, hogy elindítsa a gyakorlatot. Ez az egyik legegyszerűbb formáció, mégis érzem, ahogy előnt az izgalom. Imádom ezt a játékot. A hokiban számomra minden felvillanyozó.

Jensen a túloldali háló mögé löki a korongot, és az első pár megindul érte a palánk mentén. A mezükön nincsen se név, se szám, úgyhogy nem tudom, kit nézek.

A második párban viszont rögtön felismerem Case-t. Nem a kinézete miatt, hanem a védjegyévé vált játéktípusa, a gyors elengedés miatt. Case Colson üt a legpontosabban az egyetemi hoki világában. Valószínűleg a legtöbb NHL-kapust is meg tudná izzasztani. Nem véletlenül draftolta a Tampa.

– Ez sokkal uncsibb, mint vártam – morog Whitney. – Hol a túzijáték?

– Ez az – kontráz rá Camila. – Lépünk inkább le...

De alig ejti ki ezeket a szavakat a száján, és már el is indul az olyannyira várt tűzijáték.

Azzal kezdődik, hogy Jordan Trager keményen belép a párja elé. Ahogy Case-nél, elég Briar-meccset láttam ahhoz, hogy be tudjam azonosítani Trager agresszív stílusát is. A srác erőszakot lélegzik. Emellett egy őrült seggfej, úgyhogy amikor a másik játékos agresszióval felel az akcióira, tudom, hogy Trager jártatni kezdi majd a száját, ahogy mindig.

És még pislogni sincs időm, máris lekerülnek a kesztyűk.

Az igazi egyetemi hokiban tilos verekedni. Mindkét barmot eltiltanák erre és a következő meccsre is. Általában az edzésen is rossz szemmel nézik az ilyesmit, és valószínűleg büntetés járna érte.

De a mai edzésen?

Jensen hagyja, hogy lejátsszák.

– Bakker – sziszegi Whitney a fogai között, amikor az Eastwood-játékos nagy lendülettel betalál Trager arcának bal oldalába.

Trager dühös kiáltása visszhangzik a pályán.

A következő pillanatban a két srác már benne van nyakig, egymás mezébe kapaszkodnak, és repkednek a jobb horgok. A csapattársaik hangosan, vadállatias kiáltásokkal biztatják őket, és egyre közelebb húzódnak a bunyóhoz.

Amikor a két játékos összeakadó lábbal és korcsolyával a földre kerül, Cami riadtan szólal meg:

– Hogyhogy Jensen nem állítja ezt meg? – kiáltja.

Chad Jensen úgy öt méterrel arrébb áll unott fejjel. Körülötte egyre nagyobb a zűrzavar. A Briar-játékosok Trageret biztatják, az Eastwood-játékosok a saját emberüknek szurkolnak. Látom, hogy Case közelebb akar siklani, hogy közbeavatkozzon, de meg is torpan, amikor a Briar kapitánya, David Demaine megragadja a karját.

– Azt a rohadt, Dupla-D is hagyja megtörténni – ámuldozik Camila.

Elismerem, ez tényleg elég döbbenetes. Demaine-nél nincs szelédőbb játékos. Biztos, mert részben kanadai.

Amíg nem színezi pár csepp vér vörösre a fehér jeget, addig senki nem avatkozik közbe.

Felszalad a szemöldököm, amikor látom, hogy aki végül közbelép, az Ryder. Magas alakja gyors ütemben megindul, és egy szempillantás múlva már le is rángatta eastwoodi csapattársát Tragerről.

Amikor Trager feláll, és utánuk vetné magát, Ryder a két vörös képű verekedő közé áll. Nem tudom, mit mond Tragernek, de bármi is az, a csávó megdermed tőle.

– Te jó ég, de dögös – leheli Whitney.

– Az, hogy leállította a bunyót? – kérdezem mosolyogva.

– Nem, hanem hogy sikerült elhallgattatnia Trageret. Ez egy kibaszott csoda.

– Ennél szezebb dolgot nem is lehetne tenni – ért egyet Cami, mire mindannyian felnevetünk.

Trager igazi nagyfőjű, bicskanyitogató vadbarom. Amíg Case-szel jártam, kénytelen voltam elviselni, de voltak napok, amikor még ez is nehéz volt. Ha úgy vesszük, ez előnye a szakításunknak. Nincs több Trager.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jensen megfújja a sípját, majd határozott hangja végre csatlakozik a tömegéhez:

– Az edzésnek vége. Húzzatok le a picsába a jegemről!

– Mi is húzzunk innen – sürget Whitney.

Teljes mértékben egyetérték vele. Jensen biztosan tudja, hogy itt vagyunk, és bár eddig nem küldött el minket, éppen szemtanúi voltunk, ahogy az edzése véres bunyóba torkollt. Tuti, hogy nem akar közönséget ahhoz, ami ezután következik.

Egy szó nélkül lesietünk a sorok között. A lépcső aljához érve döntünk kell: vagy a játékoskijáraton megyünk az öltözőkhöz, ahol a hokisok menekülnek fület-farkat behúзва, vagy a kétszárnyú ajtón keresztül távozzunk, ahol Jensen és az edzők gyülekeznek.

Nem akarjuk megkockáztatni Jensen haragját, úgyhogy néma egyetértésben eldöntjük, hogy elkerüljük azt a kijáratot. Ugyanakkor értünk a folyosóhoz, amikor néhány Eastwood-játékos.

Luke Ryder megtorpan egy pillanatra, amikor meglát. Aztán összehúzza a szemét – azt a sötét, nagyon sötét kék szemet, amit sosem felejtettem el –, és a szája sarka felfelé görbül.

– Gisele – üdvözlő gúnyosan.

– Báلكirály – felelek hasonlóan gúnyosan.

Halk nevetéssel még egyszer végigmér, aztán távozik.